

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XVIII. Quænam conditiones requirantur in confessario, vt debite ministerio suo fungatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

Secunda, est sexus infirmitas: mulieres enim in excommunicationem Papalem lapsæ ab Episcopo absolvi possunt, ut habetur cap. *Mulieres*, & cap. *Quamvis*, eod. titul. Tertia denique causa, est, quodvis legitimum impedimentum Sedem Apostolicam adeundi: qua ratione excusantur pauperes, senes, valetudinarii. Item ii, qui sui juris non sunt, aut qui ob curam administrandi familiam, gerendi officium publicum; vel ob periculum vitæ, infamiæ, scandali, aut aliam similem causam impediuntur, ne Romam ad absolutionem recipiendam proficisci possint, ut toto illo titulo variis capitibus explicantur: unde concludit, quod juxta regulam communiter receptam, *casus Papalis, superveniente impedimento adeundi Papam, fit Episcopalis.*

SECTIO XVIII.

Quanam conditiones requirantur in confessario, ut debitè ministerio suo fungatur.

EX iis, quæ præc. sectionib. dicta sunt, constat tres præcipuas conditiones in Sacramenti hujus ministro requiri ad hoc, ut validè illud administrare possit; nimirum ut sit Sacerdos, ut sit ab Episcopo approbatus, utque jurisdictionem ordinariam, vel delegatam nulla reservatione, censura, aut quavis alia ratione impeditam in foro interiori habeat. Ut autem non modo validè, sed etiam licitè, ac debitè suo fungatur officio, tres adhuc conditiones ipsi necessariæ sunt; probitas scilicet, doctrina, & prudentia. De duabus primis hac sect. breviter aliquid dicemus; tertiam verò in proximè seq. explicabimus.

Atque in primis quod spectat ad probitatem, certum est, sancta non nisi sanctè esse tractanda; nec Sacramenta in statu peccati mortalis administrari posse, quin novum mortale peccatum incurrat, ut supra cap. 1. à nobis dictum

ctum est & habetur cap. *Illud*, dist. 95. & cap. *Per Isaiam* 1. quæst. 1. proindeque confessario ad Pœnitentiæ Tribunali accedenti attendendum esse, num alicujus lethalis non sibi sit conscius; & si fortè ita esse deprehendat, vel dubitet, maculam illam humili confessione, vel, si commo- non possit, urgeatque aliqua necessitas, saltem vera & perfecta contritione debet eluere: imò, quamvis nihil sit conscius sit, non ideo tamen se justificatum credet, & consultius illi semper erit, huic divinæ functioni aliquem cordis contriti, & humiliati affectum præmittere nec, nisi suppliciter invocato numine, in illo sacro Tribunali sedere.

Quod spectat ad doctrinam; cùm in hoc Sacramento confessarius judicis ac medici personam sustineat; certum est, ut duplici illo officio debite perfungatur, scientiam aliquam in eo requiri, proindeque Sacerdotem illum graviter peccare, qui huic ministerio sine sufficienti doctrina se ingerit, quantumvis alias fuerit ab Episcopo approbatus, ut ex communi Theologorum consensu docet Sarracenus disp. 28. sect. 2.

Urgitur confessarius suo muneri debite satisfacere possit, debet probe tenere saltem ea quæ sequuntur: 1. mirum quæ sit materia necessaria, aut sufficiens, & quæ forma hujus Sacramenti; quæ illius partes essentielles, & integrantes; qualis contritio requiratur in patiente ad fructum hujus Sacramenti percipiendum; quæ sint conditiones in confessione servandæ; quæ peccata saltem ex genere suo sint mortalia, aut venialia; quæ circumstantiæ peccati speciem mutant, aut notabiliter aggravent; quæ peccata secum afferant aliquam restituendam obligationem, aut censuram aliquam annexam habeant; quæ quidem omnia, & alia similia tam ex antè dicta quam ex postea dicendis in hac posteriori hujus operis parte cuivis perspecta esse poterunt. Item, quæ peccata summo Pontifici, aut Episcopo sint reservata; quæ quis discere poterit ex Rituali sive Romano sive cujusque Diocesis proprio. In casibus verò difficilioribus circa censuram oblig

obligationem restitutionis, &c. debet saltem scire dubitare, ut absolutionem differat quoad usque doctiores consuluerit. Moner autem recte Bonae. disp. 7. quaest. 7. de poen. pun. 4. specialem notitiam irregularitatum, & aliarum obligationum, quae Clericos, & Beneficiatos spectant, requiri in eo confessario, qui ipsorum Clericorum, & Beneficiatorum confessionibus excipiendis incumbit.

Quaeret, aliquis an confessarius teneatur audire quolibet peccato apud se determinare, an sit veniale vel mortale. Resp. non teneri, sed satis esse, ut intelligat, peccatum esse commissum, quod ex genere suo est mortale, vel veniale, quamvis in particulari dijudicare non possit certo, an sit mortale vel veniale. Ita Suar. Nav. & alii apud Bonac. supra: quando tamen confessarius dubitat, an poenitens peccaverit mortaliter, debet illum de peccato in futurum cavendo monere, & ad id firmiter proponendum inducere, aptaque remedia ipsi suggerere: quia in eiusmodi dubiis tutior pars est eligenda.

SECTIO XIX.

Qua sit prudentia in confessario requisita.

CERTVM est ipsamet experientia teste, confessarium praeter ceteris virtutibus prudentia praesertim indigere, ad omnes ministerii sui partes debite ac fructuose obsequendas: ita ut quantavis doctrina, & pietate praeditus sit, si tamen haec virtus in eo desideretur, in gravissimos & perniciosissimos defectus aliquando incidere possit: quod libro integro super hac materia edito fuse demonstravit Val. Regin.

Haec autem prudentia primum requiritur in interrogando poenitente, quoties confessarius videt eum ex ignorantia, aut oblivione, aut inconsideratione, aut pudore, aut alia quavis de causa aliquid culpabiliter omittere, quod ad integritatem confessionis requiritur: quamvis

enim